

Корак до позоришта Манифест

Узрок настанка идеје “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је недостатност самосвојног позоришног организовања у нас. Повод да искорачимо “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је суноврат позоришне мисаотворности око нас.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је камерни, “амбулантни”, мини сценски – максимално сценични театар, са претензијом да континуираним репертоарским извођењима на сценама “Модерна гаража” и “Театар Култ”, постане форма театарског исказа која узнемирава устајали позоришни дух престонице, потказујући “жврље и

мрље” дотичног духа.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је намењен гледатељству жедном и жудном речи из монолога и дијалога непатвореног драмског театра. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” интерпретираће драмске ауторе на начин “концертног” извођења њихових текстова, у форми театра без мизансцена. Свеколики други аспекти театарске режије се наравно, не искључују. Напротив. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је и произвођење и праизвођење драме.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је клица инсценације, инсценација и “мета” претеча класичне инсценације драмских предлога насталих из пера чланова Удружења драмских писаца Србије. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” ће зарад своје посебности бити третиран као “институција” по себи и за себе. Наравно, у племенитом значењу те речи.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” твориће драматичари, а поствариће хистриони, више гласом него стасом. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” се доживљава као музика, више слухом и духом, него оком и скоком. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” пркоси већ увреженом схватању по коме се позориште не слуша, него гледа, “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” третира дијалог као нотни систем, монолог као партитуру, драму као симфонију гласних жица.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је позориште “голо и босо”, ратосиљано непотребног баласта и квазиредитељских намета. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” се глуми читајући, а чита глумећи.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” не расипа енергију на сценски покрет “у ранфузи”, фокусира је на слово, фиксира на реч и душу.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” није намењен онима који су оглушени на факат по коме је реч творевина душе.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” одзвања батом чији ехо струји венама гледалаца. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је театарски чин који демистификује сопствену илузију, чинећи је провидном илити транспарентном.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” третира позориште као прибежиште. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је избеглиште од епохе којом несметано колају садржаји Пандорине кутије. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је позориште које не личи на предрасуду о себи. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је “рам који сише своју слику”, негујући опште уверење да само крвна слика нема рам. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” нема претензија да постане скраћено издање туђих живота. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” дичном публикуму намерно квари илузију, безочно краде веру у варку.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” раскринкава сијасет сценских опсена. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је “корачина”. Велики “КОРАК” је нужан да би постао етаблирана и еманирана форма театра,

форма која пледира да театру као свом узори и извору постане здраво конкурентна.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” биће оперативно однегован тако да штедро недри разнолике могућности за дистрибуцију и дисперзију. Тек гостовањима на камерним сценама дилем Србије, и дај Боже дијаспоре, “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” би своју есенцију учинио сагласном са егзистенцијом, суптилну естетичност помирио са ортодоксном економијом. Притом, “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” није комерцијално позориште, већ економичан театар. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” нуди сасвим извесне могућности да репризним извођењима на позорницама изван Београда, постане еклатантан пример детрополизације позоришта.

Тако би фамозни “Београдски драмски круг” био спонтано “распршен” по позорницама које не поседују адекватне сценско-техничке услове или немају средстава да светлима својих позорница обасјају декоре и компасерије понуђених институционалних представа. У временима беспримерне беде у театарским институцијама Србије и драстичне недостатности средстава за продукцију, апострофирана театарска форма може добити на зна- чају и аутентичности која би “КОРАКУ” донела примат мисије.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је унутар сопствене оперативности, двоструки алтернативни концепт. Аспект алтернативности, другости од свих облика театарског организовања, доминантан је у рађању и егзистенцији идеје “КОРАКА ДО ПОЗОРИШТА”.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је “призорје” другачије у односу на било коју врсту институционалисања или везаности за естаблишмент, а истовремено је алтернатива у односу на све појаве упоредног позоришног живота и театарског обликовања, од времена раних педесетих година прошлога века до данас.

Успут, концепт “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” безобразно и безобзирно рачуна на процесе растакања и руинарања институционалног облика театра. “КОРАК” је “призорје и позорје” које бројне слабости театарске гломазности, злобно и дрско преиначује у своје врлине, творећи посебну етику позоришног самоорганизовања оличену у максими: “Само различито је боље, а само боље је довољно добро”.

“КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је срж позоришта, “КОРАК” је позориште “усржено” до даске која живот значи. “КОРАК ДО ПОЗОРИШТА” је покрет. Покрети језде на крилима пулса. Пулс удахњује ритам КОРАКУ, дамар је дах и дих је живота. А, живот почиње КОРАКОМ, зар не? Први КОРАК прохода, затим КОРАК по КОРАК и... “КОРАКДОПОЗОРИШТА”!

У корак са “КОРАКОМ”, корачаће: Миодраг Ђукић (иницијатор – спиритус агенс), Милан Миња Обрадовић (уредник – модератор), Биљана Остојић (логистика – анимација). У корак са “КОРАКОМ” марширају: Ненад Тадић (реализација – оператива), Петар Калинић (тон – светло).

